

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/88/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3619010023
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Krč-Šebera
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3619010023.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a sudcov JUDr. Patrika Príbělského, PhD. a JUDr. Romana Hargaša v trestnej veci proti obžalovanému E. N. pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák., prejednal na verejnom zasadnutí dňa 14. augusta 2019 odvolanie obžalovaného E. N. proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 19. júna 2019, sp.zn.1T/9/2019, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e s a napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaný E. N., nar.XX.XX.XXXX v B., trvale bytom B., Q. M. XXX/XX, toho času vo väzbe v ÚVTOS a ÚVV Ilava,

u z n á v a s a z a v i n n é h o , ž e

dňa 03.10.2018 v čase asi o 23:00 hod. v B. časť O. Z. na ulici X. prišiel z ľavej strany stavby rodinného domu bez popisného čísla k dverám suterénu, kde najskôr odložil dva betónové preklady, ktoré boli opreté o dvere a potom použitím sily otvoril dvere, ktoré boli z vnútornej strany zabezpečené proti vniknutiu priskrutkovanou drevenou latou, po otvorení vošiel do vnútorných priestorov domu do suterénu, po schodoch vyšiel na prízemie, kde odcudzil plastový červený kufrík s nápisom Hilti, ktorý bol opretý o schody a obsahoval 1 ks aku-vítačku značky Hilti, typ SF 2H-A, výrobné číslo 160680177, 1 ks batériu značky Hilti typ B12/2.6 sériové číslo 526120377, 1 ks aku-skrutkovačku značky Hilti, typ SFD 2-A, výrobné číslo 151040796, 1 ks batériu značky Hilti typ B12/2.6, sériové číslo 523620510, 1 ks nabíjačku do elektriky značky Hilti, typ C4/12-501, sériové číslo 533010429, potom prešiel ku vstupným dverám a zo zeme odcudzil 1 ks univerzálnej píli na dlažbu značky Dewalt, model D24000-QSA, 1600 W, žltej farby s jedným rezacím kotúčom, výr. číslo 24328 a 1 ks kovovej súčiastky v tvare trojuholníka s nápisom Dewalt, páskou potom obtočil káble od stroja a so všetkými odcudzenými vecami zišiel dolu do priestorov suterénu, odkiaľ vyšiel von z domu smerom asi 200 metrov od miestnej hvezdárne, kde v kukuričnom poli ukryl univerzálnu pílu na dlažbu značky Dewalt, model D24000-QSA, 1600 W, žltej farby s jedným rezacím kotúčom, výr. číslo 24328 a ostatné odcudzené veci si vzal do miesta trvalého bydliska, kde ich ukryl vo svojej izbe, pričom odcudzením náradia spôsobil poškodenému R. O., IČO: XX XXX XXX, so sídlom Z. XX škodu v celkovej výške 1.750,-€,

t e d a :

-prisvojil si cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a spôsobil tak malú škodu a čin spáchal vlámaním,

č í m s p á c h a l :

prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. účinného od 01.08.2019

Za to sa
o d s u d z u j e :

Podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. m/ Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 22 (dvadsaťdva) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. sa obžalovaný pre výkon trestu odňatia slobody z a r a d ť u j e do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd poškodeného R. O., nar.XX.XX.XXXX, bytom Z. XX s nárokom na náhradu škody o d k a z u j e na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Partizánske zo dňa 19. júna 2019, sp.zn.1T/9/2019 bol obžalovaný E. N. (ďalej len „obžalovaný“) uznaný za vinného zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že dňa 03.10.2018 v čase asi o 23:00 hod. v B. časť O. Z. na ulici X. prišiel z ľavej strany stavby rodinného domu bez popisného čísla k dverám suterénu, kde najskôr odložil dva betónové preklady, ktoré boli opreté o dvere a potom použitím sily otvoril dvere, ktoré boli z vnútornej strany zabezpečené proti vniknutiu priskrutkovanou drevenou latou, po otvorení vošiel do vnútorných priestorov domu do suterénu, po schodoch vyšiel na prízemie, kde odcudzil plastový červený kufrík s nápisom Hilti, ktorý bol opretý o schody a obsahoval 1 ks aku-vŕtačku značky Hilti, typ SF 2H-A, výrobné číslo 160680177, 1 ks batériu značky Hilti typ B12/2.6 sériové číslo 526120377, 1 ks aku-skrutkovačku značky Hilti, typ SFD 2-A, výrobné číslo 151040796, 1 ks batériu značky Hilti typ B12/2.6, sériové číslo 523620510, 1 ks nabíjačku do električky značky Hilti, typ C4/12-501, sériové číslo 533010429, potom prešiel ku vstupným dverám a zo zeme odcudzil 1 ks univerzálnej píli na dlažbu značky Dewalt, model D24000-QSA, 1600 W, žltej farby s jedným rezacím kotúčom, výr. číslo 24328 a 1 ks kovovej súčiastky v tvare trojuholníka s nápisom Dewalt, páskou potom obtočil káble od stroja a so všetkými odcudzenými vecami zišiel dolu do priestorov suterénu, odkiaľ vyšiel von z domu smerom asi 200 metrov od miestnej hviezdárne, kde v kukuričnom poli ukryl univerzálnu pílu na dlažbu značky Dewalt, model D24000-QSA, 1600 W, žltej farby s jedným rezacím kotúčom, výr. číslo 24328 a ostatné odcudzené veci si vzal do miesta trvalého bydliska, kde ich ukryl vo svojej izbe, pričom odcudzením náradia spôsobil poškodenému R. O., IČO: XX XXX XXX, so sídlom Z. XX škodu v celkovej výške 1.750,-€.

Za tento trestný čin bol obžalovaný odsúdený podľa § 212 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. m/ Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 64 mesiacov nepodmienečne, so zaradením na výkon trestu odňatia slobody podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Súčasne okresný súd podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodeného R. O. odkázal s nárokom na náhradu škody na civilné sporové konanie.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní okresného súdu bol napadnutý odvolaním obžalovaného, ktoré odôvodnil sám a aj prostredníctvom svojho obhajcu.

V písomných dôvodoch odvolania, ktoré obžalovaný podal prostredníctvom svojho obhajcu namietol, že: „Obhajoba považuje napadnutý rozsudok za nesprávny, založený na nesprávnom vyhodnotení všetkých skutočností, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania a v nadväznosti na to, aj na nesprávnom ustálení skutku a nesprávnom právnom posúdení splnenia zákonných podmienok na uznanie viny obžalovaného z konania ustáleného vo výroku o vine tohto rozsudku.

II.

Proti výroku o vine

Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku na str. 7 - 8 vyplýva, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania postupom v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku posudzujúc každý vykonaný dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti dospel k záveru, že obžalovaný spáchal skutok obžalobou mu kladený za vinu. Pokiaľ ide o krádež, poukazoval súd prvej inštancie na priznanie a oľutovanie tohto konania obžalovaným ako aj na výpovede svedkov Y. W. a W. E., ktorí potvrdili pravdivosť priznania obžalovaného ku krádeži vecí uvedených vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ ide o vlámanie, poznamenal súd prvej inštancie že, v zmysle § 122 ods. 4 Trestného zákona je trestný čin spáchaný vlámaním, ak páchatel vnikol do uzavretého priestoru nedovoleným

prekonaním uzamknutia alebo prekonaním inej zabezpečovacej prekážky použitím sily alebo ľst'ou. Súd prvej inštancie uvádza, že obžalovaný celý čas popieral, že by sa do predmetnej stavby vlámал, pričom tvrdil, že keď prišiel k dverám, nebola na nich kľučka, ani nič, tieto len potiahol zospodu, kde boli trochu vyhnuté a tieto sa otvorili samé, nemusel použiť žiadnu silu, pričom ak by boli zabezpečené, bol by išiel do vnútra cez ten druhý otvor. Obžalovaný taktiež uviedol, že betónové preklady neboli na dverách, ale tieto boli opreté o stenu. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku ďalej vyplýva, že súd prvej inštancie mal za to, že z výpovede poškodeného R. O. ako i svedka L. O. však vyplynulo, že predmetné dvere boli zabezpečené proti vniknutiu jednak dvomi betónovými prekladmi opretými z vonkajšej strany o dvere a z vnútornej strany boli zabezpečené doskou, ktorá bola priskrutkovaná k dverám, ktorá držala o zárubňu, pričom dvere sa podľa výpovede poškodeného otvárali smerom von zo stavby. K uvedenému súd prvej inštancie však ďalej konštatoval, že i keď svedok O. i poškodený O. pripustili, že v deň pred krádežou nekontrolovali priamo, či boli dvere zabezpečené týmto spôsobom, tiež uviedli, že takto boli zabezpečené stále, pričom tieto dvere sa bežne nepoužívali, chodili do stavby prednými dverami a zadné dvere sa

používali len keď brali materiál. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na zápisnicu z obhliadky miesta činu a fotodokumentáciu z tohto úkonu, ktorý bol realizovaný dňa 04.10.2018 09:10 hod., teda nasledujúce ráno po

skutku. z ktorého vyplýva, že v suteréne predmetnej stavby sa na betónovej podlahe nachádzal drevený hranol

o dĺžke 200 cm a na ňom nabitá doska o dĺžke 50 cm, z ktorej trčí 5 skrutiek (foto č. 22, 23), pričom tiež z nej

vyplýva, že naľavo od nabitej dosky sú dvere do suterénu z vonku, ktoré sú pootvorené, bez kľučky

a zámku, pričom vo výške dverí 150 cm je päť dier (foto č. 4, 5, 6, 24, 25) a teda táto skutočnosť podľa súdu prvej inštancie potvrdila pravdivosť výpovede poškodeného a svedka O.. Z vyššie uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že nakoľko sa tieto dvere otvárali smerom von, možno jednoznačne konštatovať, že predmetná lata, ktorá bola k dverám priskrutkovaná z vnútra slúžila na zabezpečenie dverí proti vniknutiu a na ich otvorenie bolo potrebné vynaložiť silu, ktorá sa obžalovanému mohla zdať nie veľká námaha s ohľadom na typ dverí a ich materiál, ktoré podľa popisu poškodeného i svedka O. boli z nie príliš pevného materiálu. V tejto súvislosti preto súd prvej inštancie poznamenal, že argument obžalovaného o tom, že betónové preklady neboli v čase skutku opreté o dvere, ale vedľa o stenu, o čom mali svedčiť ryhy na stene, nie je relevantný práve pre vyššie uvedené, keďže tieto preklady mali slúžiť len ako jedno zo zabezpečení dverí proti vniknutiu, ďalším zabezpečením dverí bola podľa súdu prvej inštancie vyššie zmenená doska (drevený hranol) priskrutkovaná k dverám z vnútra.

Podľa názoru obhajoby, súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho nesprávne skutkové a právne závery, keď skutok opísaný vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia právne kvalifikoval ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona.

Obžalovaný sa už v prípravnom konaní priznal k spáchaniu skutku krádeže a svoj čin aj úprimne oľutoval, avšak nesúhlasí s právnou kvalifikáciou skutku ako zločinu krádeže spáchanej závažnejším spôsobom konania a teda vlámaním, nakoľko podľa výpovede obžalovaného na vniknutie predmetného domu nepoužil taký fyzický výkon, ktorý by nebol bežný a bez vyvinutia väčšej sily na to, aby sa dostal do domu. Obžalovaný iba potiahol dvere smerom von, pričom nenarazil na žiadnu prekážku, ktorá by slúžila na zabezpečenie proti vniknutiu.

Obhajoba v prvom rade poukazuje na to, že výpoveďou svedkov L. O. a R. O. ako aj obhliadkou miesta činu nebolo s určitosťou preukázané, že v čase spáchania skutku boli dvere zabezpečené, práve naopak, vykonaním dokazovaním bolo preukázané len to, že NIEKEDY boli takto predmetné dvere zabezpečené, avšak nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že takýmto spôsobom boli predmetné dvere zabezpečené aj v deň krádeže.

Obžalovaný popiera, že by tomu tak bolo v čase spáchania skutku krádeže, na čo na hlavných pojednávaniach po celý čas poukazoval. Táto časť jeho výpovede nebola vykonaným dokazovaním vyvrátená, skôr naopak, bola potvrdená, pretože ani jeden zo svedkov jednoznačne nevedel uviesť, či v čase spáchania skutku boli dvere zabezpečené a obhliadka z miesta činu tomu taktiež nenasvedčovala.

Obžalovaný nepopieral, že by v minulosti, resp. kedykoľvek predtým boli predmetné dvere takto zabezpečené, avšak rozhodne popiera, že takto boli zabezpečené v deň krádeže.

Vzhľadom na vyššie uvedené tak obhajoba má za to, že v danom prípade v zmysle zásady in dubio pro reo

nastal stav, v ktorom sú pochybnosti o spáchaní skutku vlámaním, a ktoré ani po vykonanom dokazovaní neboli odstránené, prípadne vyplnené inými dostupnými dôkazmi a preto bolo nevyhnutné, aby súd prvej inštalácie rozhodol v zmysle tejto zásady a teda v prospech obžalovaného. Z uvedeného dôvodu má obhajoba za preukázané, že súd prvej inštalácie pri odsudzovaní obžalovaného zo zločinu krádeže vlámaním podľa §

212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona postupoval

nesprávne a to jednak v rozpore s vykonanými dôkazmi a vyhodnotením dôkazov a jednak v rozpore s touto zásadou.

V § 2 ods. 4 základných zásad zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku je upravená zásada prezumpcie

neviny, ktorá vychádza z úpravy ustanovenej v čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 40 ods. 2 listiny Základných práv a slobôd a v čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa tejto zásady každý, proti komu sa vedie trestné stíhanie, sa považuje za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu. Prezumpcia neviny znamená, že nedokázaná vina má rovnaký dôsledok a význam ako dokázaná nevina, a teda obžalovaný nie je povinný svoju nevinu dokazovať. Zo zásady prezumpcie neviny vyplýva pravidlo pri dokazovaní in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného), ak zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, treba rozhodnúť v prospech obžalovaného. Obžalovanému musí byť vina preukázaná, obžalovaný nie je povinný dokazovať žiadnu skutočnosť, a to ani skutočnosť svedčiacu v jeho prospech, odsudzujúci rozsudok môže byť pritom vydaný len v prípade, ak nie sú žiadne dôvodné pochybnosti o vine obžalovaného.

Na uvedené pochybnosti obhajoba poukazuje v nasledovnom, keď v obsahu napadnutého rozsudku súd prvej inštalácie uviedol: "Z výpovede poškodeného R. O., ako i svedka L. O. však vyplynulo, že predmetné dvere boli zabezpečené proti vniknutiu jednak dvomi betónovými prekladmi opretými z vonkajšej strany o dvere a z vnútornej strany boli zabezpečené doskou, ktorá bola priskrutkovaná k dverám, ktorá držala o zárubňu, pričom dvere sa podľa výpovede poškodeného otvárali smerom von zo stavby. K uvedenému súd prvej inštalácie však ďalej konštatoval, že i keď svedok O. i poškodený O. pripustili, že v deň pred krádežou nekontrolovali priamo, či boli dvere zabezpečené týmto spôsobom, tiež uviedli, že takto boli zabezpečené stále, pričom tieto dvere sa bežne nepoužívali, chodili do stavby prednými platovými dverami a predmetné dvere sa používali len keď brali materiál."

Z vyššie uvedeného vyplýva, že súd prvej inštalácie na jednej strane tvrdí, že z výpovede svedkov vyplynulo, že predmetné dvere boli zabezpečené proti vniknutiu, na druhej strane však konštatuje, že svedkovia pripustili, že zabezpečenie dverí v deň pred krádežou nekontrolovali. Uvedené rozporné skutočnosti vytvárajú podľa obhajoby pochybnosti o náležitom objasnení veci, pričom máme za to, že túto

skutkovú okolnosť potrebnú pre zavinenie nemal súd prvej inštalácie za preukázanú.

Ďalej obhajoba poukazuje na výpoveď poškodeného R. O. na str. 4 napadnutého rozsudku, ktorý uviedol, že z vonka boli priložené ťažké keramické preklady, ktoré by jeden človek nebol schopný zdvihnúť len posunúť či odhodiť. Vo výrokovej časti napadnutého rozsudku sa však uvádza, že obžalovaný "odložil dva betónové preklady, ktoré boli opreté o dvere." Ako teda mohol obžalovaný odložiť dva ťažké keramické preklady, keď sám poškodený uviedol, že jeden človek toho nie je schopný, pričom obhajoba poukazuje na to, že obžalovaný sa neradí práve do veľkej váhovej kategórie ale jeho hmotnosť dosahuje cca 70 kg. Uvedené rozporné skutočnosti vytvárajú podľa obhajoby taktiež pochybnosti o náležitom objasnení veci, pričom máme za to, že túto skutkovú okolnosť potrebnú pre zavinenie nemal súd prvej inštalácie za preukázanú.

V nadväznosti na vyššie uvedené treba tiež poukázať na ďalšiu pochybnosť. Ak mal súd za preukázané, že

predmetné dvere boli z nie príliš pevného materiálu, pričom sa otvárali smerom von a z vnútornej strany boli

zabezpečené doskou (jednou), ktorá bola priskrutkovaná k dverám z tejto vnútornej strany o zárubňu, tak opretie dvoch ťažkých keramických prekladov, ktoré by jeden človek nebol fyzicky schopný zdvihnúť

o takéto dvere mohlo samo o sebe (pôsobením väčšej opačnej sily) spôsobiť vytlačenie priskrutkovanej dosky z vnútornej strany.

Z vyššie uvedených skutočností tak podľa obhajoby jednoznačne vyplýva, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania nemal v žiadnom prípade za preukázané, že v čase krádeže spáchanej

obžalovaným, mali byť predmetné dvere zabezpečené proti vniknutiu. Na základe uvedeného má obhajoba za to, že v danom prípade vznikol dôvod na aplikáciu zásady in dubio pro reo, keďže proti dôkazom o vine

obžalovaného v časti skutku vlámania, sú vyššie uvedené pochybnosti.

V súvislosti s nerešpektovaním zásady in dubio pro reo súdom prvej inštancie obhajoba poukazuje aj na to, že súd prvej inštancie zamietol návrh obžalovaného na doplnenie dokazovania vykonaním rekonštrukcie, zabezpečením stavebného denníka k predmetnej stavbe a tiež znaleckým dokazovaním znalcom z odboru stavebníctvo, nakoľko podľa súdu tieto dôkazy nebolo potrebné vykonať a boli pre súd nadbytočné, keďže pre náležité objasnenie veci pre súd prvej inštancie postačovali súdom vykonané dôkazy, na základe ktorých tento ustálil skutkový stav veci. Obhajoba poukazuje na to, že zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci však vyžaduje nielen zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, ale aj objasňovanie okolností a vykonávanie dôkazov svedčiacich proti obžalovanému a okolností a dôkazov svedčiacich v prospech obžalovaného. Navrhnuté dôkazy, ktoré obžalovaný v konaní žiadal vykonať, však súd prvej inštancie nevykonával, nakoľko ich nepovažoval za potrebné a aj na základe toho nebolo podľa obhajoby vykonané dostatočné náležité objasnenie veci pre rozhodnutie.

Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.05.2017, sp. zn. 6To/8/2016: „Každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie vo veci musí byť v súlade s uvedenou zásadou spoľahlivo preukázaná tak, aby nemohla vzbudzovať žiadnu pochybnosť. Za zistenie skutočného stavu veci preto nemožno považovať iba zistenie o pravdepodobnosti

dokazovanej skutočnosti, hoci výsledky dokazovania pripúšťajú možnosť urobiť záver, že existuje, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného alebo opačného záveru. Ak zostanú po vyčerpaní všetkých dôkazných prostriedkov pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti dôležitej pre zavinenie, bude nevyhnutné obžalovaného oslobodiť spod obžaloby pri rešpektovaní zásady in dubio pro reo.“

V zmysle zásady in dubio pro reo platí, že ak vykonanými dôkazmi je prípustných niekoľko verzií skutku, je

povinnosťou súdu vychádzať z verzie, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia a teda v konkrétnom danom prípade práve z verzie priebehu skutku, ktorú opísal obžalovaný vo svojej výpovedi a preto má obhajoba za to, že skutok spáchaný závažnejším spôsobom konania - vlámaním sa nestal.

Obžalovaný sa k spáchaniu skutku - krádeži priznal, svoje konanie úprimne oľutoval, pričom si je vedomý, že za spáchaný skutok musí byť potrestaný. Obhajoba však zastáva názor, že pri rozhodovaní o vine a treste

neboli zohľadnené všetky rozhodné skutočnosti. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností má obhajoba za to, že konaním obžalovaného nedošlo k naplneniu znakov skutkovej podstaty krádeže vlámaním, pre ktorý bol obžalovaný napadnutým rozsudkom uznaný vinným a odsúdený a preto obhajoba považuje takýto rozsudok súdu prvej inštancie za nesprávny a podľa obhajoby za daného dôkazného stavu a pri dôslednom rešpektovaní trestnoprávnej zásady vyplývajúcej z ustanovenia § 2 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorej je pochybnosti ohľadom viny potrebné hodnotiť v prospech obžalovaného, bolo potrebné, aby súd prvej inštancie protiprávne konanie obžalovaného mal správne právne kvalifikovať len ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona.

III.

Proti výroku o treste

Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku na str. 9 vyplýva, že súd prvej inštancie pri ukladaní trestu obžalovanému prihliadol na pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v zmysle ust. § 38 ods. 2 Trestného zákona a u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť (nemohol mu priznať poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l) Trestného zákona i keď sa obžalovaný doznával ku krádeži veci a svoje konanie ľutoval, avšak popieral, že by skutok spáchal vlámaním), avšak zistil jednu priťažujúcu okolnosť v zmysle § 3 písm. m) Trestného zákona (bol už za trestný čin odsúdený), a preto v zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona došlo k zvýšeniu dolnej hranice sadzby trestného činu o 1/3 (upravená trestná sadzba 64 až 120 mesiacov). Na základe toho v zmysle § 212 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 4, § 37 písm. m) Trestného zákona súd obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody na spodnej hranici upravenej trestnej sadzby vo výmere 64 mesiacov, keď v danom prípade mal za to, že takýto trest je postačujúci na nápravu páchatel'a a jeho prevýchovu.

Napadnutý rozsudok vo výroku o treste považuje obhajoba za nesprávny, keďže sa podľa názoru obhajoby, súd prvej inštancie dôsledne neriadil ustanoveniami § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4, Trestného zákona.

§ 34 ods. 1 Trestného zákona „Trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne

iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou“

§ 34 ods. 3 Trestného zákona „Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. “

§ 34 ods. 4 Trestného zákona „Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.“

Obhajoba má za to, že súd prvej inštancie pochybil pri ukladaní trestu v tom, keď nepriznal obžalovanému

poľahčujúcu okolnosť (priznanie a oľutovanie). Sám súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku na str. 7 uvádza, že obžalovaný priznal a oľutoval skutok v časti krádeže. Obhajoba poukazuje na to, že v zmysle ust. § 36 písm. l) je poľahčujúcou okolnosťou, ak sa páchatel k trestnému činu prizná a tento úprimne oľutuje. Obžalovaný sa k spáchaniu trestného činu priznal a úprimne oľutoval, rozporoval len právnu kvalifikáciu skutku. Navyše obhajoba poukazuje na to, že obžalovaný bol od začiatku nápomocný pri objasňovaní skutku krádeže, ktorého priznanie bolo potvrdené aj vykonanými dôkazmi v konaní. V prípade, ak by súd prvej inštancie v zmysle vyššie uvedených zásad na tieto poľahčujúce okolnosti prihliadol, pomer poľahčujúcich a príťažujúcich okolností by bol vyrovnaný a nedošlo by tak k zvýšeniu dolnej hranice trestnej sadzby o 1/3.

V nadväznosti na vyššie uvedené zákonné ustanovenia upravujúce základné zásady ukladania trestu za spáchaný skutok páchatelovi je obhajoba názoru, že súd prvého stupňa sa v napadnutom rozsudku týmto najmä čo sa týka pomeru poľahčujúcich a príťažujúcich okolností nedostatočne riadil, v dôsledku čoho uložil obžalovanému neprimerane prísny trest a to aj v súvislosti s právnu kvalifikáciou skutku, s ktorou sa obžalovaný nestotožňuje.

V krátkosti obhajoba poukazuje na to, že rozpornosť postupu, keď je v prípade vlámania protiprávne konanie

právne kvalifikované ako zločin krádeže vlámaním podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. hoci pre takéto prípady je tu samostatná skutková podstata podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák., si pravdepodobne uvedomuje aj zákonodarca. Keďže Ministerstvo spravodlivosti SR pripravilo novelu Trestného zákona, ktorá je pripojená k návrhu zákona o výkone rozhodnutia o zaistení majetku a správe zaisteného majetku a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Podľa tejto novely je v ustanovení § 138 písm. e) Tr. zák. priamo vylúčené vlámanie pri trestnom čine krádeže podľa § 212 Tr. zák. V súvislosti s touto pripravovanou novelou Trestného zákona, ktorá sa dotýka § 138 písm. e) Tr. zák. v tom smere, že vlámanie je priamo vylúčené pri trestnom čine krádeže podľa § 212 Tr. zák., poukazuje obhajoba na príslušnú časť dôvodovej správy dôvodiacej potrebnosť prijatia tejto novely: "V praxi orgánov činných v trestnom konaní pretrvávajú problémy s právnu kvalifikáciou krádeže vlámaním, pri ktorej je spôsobená škoda malá. Podľa súčasnej právnej úpravy možno takýto skutok kvalifikovať ako prečin podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák. alebo ako zločin podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. s použitím § 138 písm. e) Tr. zák. Obidve právne kvalifikácie sa líšia predovšetkým v trestnej sadzbe, ktorá je pri druhej alternatíve podstatne prísnejšia ako pri prvej. Líšia sa však aj vecnou príslušnosťou a režimom prípravného konania (vyšetrovanie verzus skrátené vyšetrovanie). Výkladové stanoviská, ku ktorým sa už podujali rôzne authority, boli protichodné.“

Právna kvalifikácia krádeže spáchanej vlámaním podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na ust. §

138 písm. e) naráža tiež na zásadu primeranosti trestania. Pre porovnanie dáva obhajoba do pozornosti odvolaciemu súdu, že napr. v prípade krádeže vlámaním so škodou nad 266,- Eur sa páchatel dostáva na úroveň

páchatela sprenevery so škodou vo výške od 26.000,- Eur do 133.000,- Eur (§ 213 ods. 3 Tr. zák.) alebo páchatela

podvodu, ktorý spôsobil škodu vo výške najmenej 26.000, Eur, a to až do 133.000,- Eur (§ 221 ods. 3 písm. a) Tr. zák.), čo podľa názoru obhajoby nie je splnená požiadavka primeranosti trestania.

Účelom trestu je ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestnej činnosti, ktorá sa realizuje formou trestnej represie,

individuálnej prevencie a generálnej prevencie. Trest pritom musí byť primeraný trestnému činu, za ktorý je ukladaný. Zmyslom zásady primeranosti trestu k trestnému činu je zabezpečiť, aby trest, ktorý je páchatelovi ukladaný bol úmerný škode, ktorú páchatel trestným činom spôsobil, avšak súčasne aby takto uložený trest páchatelovi nespôsoboval zbytočné útrapy. A teda, trest ako najzávažnejší zásah štátu do základných ľudských práv páchatela nesmie byť ukladaný mechanicky, bez zváženía všetkých okolností konkrétneho prípadu a pomerov páchatela. Z požiadavky primeranosti trestu jednoznačne vyplýva zákaz akéhokoľvek exemplárneho trestania. Trestnú represiu je preto nutné uplatňovať len v nevyhnutne nutnej miere. Trest nesmie byť prejavom neprimeraného inštitucionalizovaného násillia spoločnosti voči jednotlivcovi. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý, spravodlivým je vždy len primeraný trest. Neprimerane prísne (ale samozrejme i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchatela i spoločnosť. U páchatela neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchatel oprávnené nemôže považovať za spravodlivé. Páchatel je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktoré trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatela je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatela pochopiteľne nemôže dôjsť (nález Ústavného súdu SR sp. zn.

PL.US 106/2011-85)

Vzhľadom na vyššie uvedené je obhajoba názoru, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uložil obžalovanému trest, ktorý je v rozpore so zásadou spravodlivosti a úmernosti trestu.

IV.

Proti výroku o náhrade škody

Z obsahu napadnutého rozsudku na str. 9 vyplýva, že poškodený si síce včas uplatnil nárok na náhradu škody,

ktorá by mu mala byť spôsobená odcudzením vecí (náradia) z predmetnej stavby, túto však riadne dodatočne

nevyčíslil. Zároveň však súd poukázal na skutočnosť, že všetky veci (náradie), ktoré obžalovaný z predmetnej

stavby odcudzil boli neskôr príslušníkmi PZ zaistené a tieto boli poškodenému i vrátené. Súd prvej inštancie ďalej konštatuje, že poškodený síce vo svojej výpovedi uvádzal, že mu mali byť odcudzené i ďalšie veci, ktoré neboli uvedené v obžalobe, a to jedna píla a uťahovačka, táto skutočnosť však z vykonaného dokazovania nevyplynula, preto súd poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody odkázal na civilné sporové konanie.

Obhajoba nesúhlasí s vyššie uvedeným, nakoľko ako sám súd prvej inštancie uviedol, odcudzené veci boli

vrátené a ostatné veci (píla, uťahovačka), na ktoré poškodený poukázal, že aj tieto mali byť odcudzené, táto

skutočnosť nebola v konaní na základe vykonaných dôkazov dokázaná.

Z § 46 ods. 3, 164 písm. a) a 287 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že predpokladom výroku súdu o náhrade

škody je, že poškodený nárok na náhradu škody včas uplatnil. Obhajoba poukazuje na to, že Trestný poriadok

výslovne upravuje, že poškodený musí uplatniť nárok na náhradu škody najneskoršie do skončenia vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania. Návrh poškodeného (na náhradu škody píly a uťahovačky) bol

v danom prípade uplatnený po uplynutí lehoty a to až na hlavnom pojednávaní dňa 19.06.2019, a preto naň

nemožno v tomto trestnom konaní prihliadnuť. Obhajoba má za to, že súd prvej inštancie ani nemal rozhodovať o uplatnenom nároku na náhradu škody, a to ani odkazom poškodeného podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku na civilné sporové konanie.

V.

Podľa § 321 ods. 1 písm. a) Trestný poriadok odvolací súd zruší napadnutý rozsudok pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby.

Podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestný poriadok odvolací súd zruší napadnutý rozsudok pre chyby v napadnutých

výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestný poriadok odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj, ak bolo napadnutým

rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestný poriadok odvolací súd zruší napadnutý rozsudok, ak je uložený trest neprimeraný.

Podľa § 322 ods. 1 Trestný poriadok ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť

vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal

a rozhodol, len vtedy, ak by doplnenie konania odvolacím súdom bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami alebo

by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

Vzhľadom na všetky vyššie uvádzané skutočnosti obhajoba navrhuje, aby Krajský súd v Trenčíne podľa §

321 ods. 1 písm. a), b), d), e), f) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o vine a treste a náhrade škody a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil Okresnému súdu Partizánske aby vec znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný vo vlastnoručne napísaných písomných dôvodoch odvolania (podanie obžalovaného zo dňa 15.07.2019 doručené okresnému súdu dňa 18.07.2019) poukázal na skutočnosť, že:

„ 1. Skutok krádeže podľa par. 212 kladený mi za vinu som v podstate priznal a úprimne ho oľutoval. Počas vyšetrovania som bol nápomocný a objasnil som ďalší skutok, ku ktorému som sa taktiež doznal a úprimne ho oľutoval. Tieto okolnosti však súd pri výmere trestu nezohľadnil.

2. Odmietam tvrdenia, že skutok som spáchal vlámaním, nakoľko dvere cez ktoré som vošiel do objektu neboli zabezpečené proti vlámaniu. Na dverách nebola kľučka, zámok ani žiadne iné viditeľné zabezpečenie proti násilnému vniknutiu. Pri ohliadke miesta činu neboli zaistené žiadne relevantné stopy po násilnom vniknutí, hoci pošk. O. tvrdil, že tieto dvere boli tak zabezpečené. Jeho tvrdenie je neobjektívne a nakoľko nie je znalcom ani osobou odborne zdatnou nemôže sa vyjadrovať k účinnosti takého zariadenia najmä preto, že priskrutkovaná doska ku dverám z lisovaného papiera primárne na taký účel neslúži. Na posúdenie účinnosti takého zabezpečenia som navrhol viacero možností ako vyšetrovací pokus, znalca zo stavebníctva, rekonštrukciu čo by pomohlo k nespochybnutelnému záveru, avšak toto mi bolo aj napriek mojim urgenciám zamietnuté a naproti tomu boli selektívne použité len dôkazy svedčiacie v môj prospech, čo je vlastne odopretie môjho práva na obhajobu.

Na základe mnou uvedených okolností vás žiadam o zrušenie uvedeného rozsudku a späť vrátenie k prejednaniu aj s mnou navrhovanými dôkazmi, prípadne napravenie rozsudku OS Partizánske čo do výšky trestu ako aj právnej kvalifikácie žalovaného skutku.“

K odvolaniu obžalovaného sa prokurátor Okresnej prokuratúry Partizánske a ani poškodený do konania nariadeného verejného zasadnutia krajského súdu, bližšie písomne nevyjadril.

Prokurátorka Krajskej prokuratúry Trenčín na verejnom zasadnutí krajského súdu vzhľadom k zmene právnej úpravy účinnej od 01.08.2019 navrhla, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu, súčasne rozsudkom sám rozhodol podľa § 322 ods. 3 Tr. por. a obžalovaného uznal za vinného pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a/, b/ Tr. zák. na skutkovom základe tak ako je uvedené v obžalobe a aby podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. m/ Tr. zák. mu uložil primeraný trest odňatia slobody so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Súčasne navrhla poškodeného odkázať s nárokom na

náhradu škody na civilný proces. Odvolanie obžalovaného navrhla podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný a jeho obhajca na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhli, aby odvolací súd rozhodol v súlade s petítom odvolania obžalovaného, respektíve alternatívne v súlade s konečným návrhom prokurátorky krajskej prokuratúry.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na verejnom zasadnutí dňa 14. augusta 2019 na podklade podaného odvolania obžalovaného, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 29. júla 2019, preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného je dôvodné, avšak z iných dôvodov ako uviedol obžalovaný. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o preskúmanie správnosti postupu okresného súdu, ktoré predchádzalo vydaniu odvolaním napadnutých výrokov rozsudku, z obsahu odvolania obžalovaného vyplýva, že odvolanie neobsahuje žiadne námietky voči postupu okresného súdu, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania.

Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že okresný súd vykonal kontradiktórnym spôsobom všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci. Okresný súd svoje skutkové zistenia správne oprel o výpoveď obžalovaného, o výpoveď svedka- poškodeného R. O., o výpovede svedkov L. O., W. E., prečítaním zápisnice o výsluchu svedka Y. W. zo dňa 06.10.2018 za splnenia podmienok podľa § 263 ods. 1 Tr. por., ako aj oboznámením sa s relevantnými listinnými dôkazmi, ktoré sú obsahom spisu, na ktoré podrobne poukázal a na ich podklade akceptoval tvrdenia obsiahnuté v obžalobnom návrhu vo vzťahu ku skutkovým zisteniam. Krajský súd na základe náležite zisteného skutkového stavu veci však po zmene právnej úpravy účinnej po 01. augusta 2019 vo vzťahu k ustanoveniu § 212 Trestného zákona dospel k záveru, že je potrebné napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. zrušiť, pričom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol rozsudkom, keďže bolo možné nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený.

Krajský súd po preskúmaní veci dospel k rovnakým skutkovým zisteniam ako okresný súd, pretože dôkazy, ktoré vykonal okresný súd a na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, vytvárajú ucelenú reťaz dôkazov, ktoré jednoznačne a nepochybné usvedčujú obžalovaného zo spáchania uvedeného skutku. Odvolacie námietky obžalovaného uvedené v jeho odvolaní neboli preto spôsobilé odôvodniť zmenu vo vzťahu ku skutkovým zisteniam, preto ich nepovažoval za dôvodné a neakceptoval ich.

Pokiaľ ide o námietku obžalovaného, že v predmetnom konaní nebolo jednoznačne preukázané, že predmetný skutok bol spáchaný vlámaním, senát krajského súdu po dôslednom oboznámení sa so spisovým materiálom zistil, že z výpovede poškodeného R. O. ako i svedka L. O. vyplýva, že predmetné dvere boli zabezpečené proti vniknutiu jednak dvomi betónovými prekladmi opretými z vonkajšej strany o dvere a z vnútornej strany boli zabezpečené doskou, ktorá bola priskrutkovaná k dverám, ktorá držala o zárubňu, pričom dvere sa podľa výpovede poškodeného otvárali smerom von zo stavby. Zároveň zo zápisnice o obhliadke miesta činu a z fotodokumentácie z tohto úkonu, ktorý bol realizovaný dňa 04.10.2018 o 09.10 hod. (hneď na druhý deň ráno po skutku) vyplýva, že v suteréne predmetnej stavby sa na betónovej podlahe nachádzal hranol o dĺžke 200 cm a na ňom bola nabitá doska o dĺžke 50 cm, z ktorej trčí päť skrutiek. Naľavo od nabitej dosky sú drevené dvere do suterénu z vonku, ktoré sú pootvorené, bez kľučky a zámku, pričom vo výške dverí 150 cm je päť dier. Aj podľa záverov krajského súdu táto skutočnosť potvrdzuje pravdivosť výpovede poškodeného a svedka O.. Keďže sa tieto dvere otvárali smerom von, predmetná lať, ktorá bola k dverám priskrutkovaná slúžila na zabezpečenie dverí proti vniknutiu a na ich otvorenie bolo potrebné vynaložiť silu, ktorá sa obžalovanému mohla zdať ako nie veľká námaha s ohľadom na typ dverí a ich materiál. Z výpovede poškodeného i svedka O. tiež jednoznačne vyplynulo, že obžalovaný sa nemohol na predmetnú stavbu dostať cez druhý otvor, ktorý dokumentoval obžalovaný i fotograficky, keďže podľa ich výpovede išlo o malú miestnosť, do ktorej

sa dalo dostať z vonka, avšak nedalo sa z nej prejsť do vnútra stavby, nakoľko bola uzavretá, preto sa obžalovaný tadiaľ nemohol dostať do vnútra. Krajský súd rovnako ako okresný súd má za to, že obžalovaný predmetný skutok spáchal vlámaním.

Podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. účinného od 01.08.2019, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a

a) spôsobí tak malú škodu,

b) čin spácha vlámaním,

c) bezprostredne po čine sa pokúsi uchovať si vec násilím alebo hrozbou bezprostredného násillia,

d) čin spácha na veci, ktorú má iný na sebe alebo pri sebe,

e) takou vecou je vec z úrody z pozemku, ktorý patrí do poľnohospodárskeho pôdneho fondu, alebo drevo nachádzajúce sa na lesnom pozemku, alebo ryba z rybníka s intenzívnym chovom,

f) čin spácha na veci, ktorej odber podlieha spoplatneniu na základe osobitného predpisu, alebo

g) bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Krajský súd ďalej dospel k záveru, že predmetný skutok po zmene právnej úpravy účinnej od 01. augusta 2019 (po účinnosti novely Trestného zákona č.300/2005Z.z. v znení neskorších predpisov, a to zákona č.214/2019Z.z. účinného od 01.08.2019), ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia je potrebné právne kvalifikovať podľa § 212 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. V zmysle § 2 ods. 1 druhá veta Trestného zákona, ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatela priaznivejší. Krajský súd zistil, že pre obžalovaného v predmetnej trestnej veci je priaznivejší právny stav aký tu bol v čase jeho rozhodovania na verejnom zasadnutí. Predmetný skutok tak ako sa kladie podľa obžaloby obžalovanému za vinu je preto po zmene zákona potrebné právne kvalifikovať podľa právnej úpravy účinnej od 01.08.2019 ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. zák., za ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby vo výmere 2 roky. Krajský súd konštatuje, že právna úprava § 212 Trestného zákona účinného od 01.08.2019 je pre obžalovaného priaznivejšia, keďže podľa právnej úpravy § 212 Trestného zákona účinného do 01.08.2019 hrozilo obžalovanému za predmetný skutok uloženie trestu odňatia slobody s dolnou hranicou trestnej sadzby vo výmere 3 roky a hornou hranicou trestnej sadzby vo výmere 10 rokov.

Krajský súd vzhľadom k vyššie uvedenej skutočnosti zrušil napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por. v celom rozsahu a dospel k záveru, že konanie obžalovaného naplnilo všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. účinného od 01.08.2019. Obžalovaný svojim protiprávnym konaním si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil, spôsobil tak malú škodu a čin spáchal vlámaním.

Pri ukladaní druhu a výmery trestu obžalovanému, krajský súd prihliadal na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy v zmysle § 34 ods. 4 Tr. zák. s prihliadnutím na účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. Krajský súd považuje za potrebné vysloviť názor, podľa ktorého na okolnosti uvedené v ustanovení § 34 ods. 4 Tr. zák. nie je možné prihliadať mechanicky, ale v kontexte prejednávaneho prípadu je potrebné priradiť im rozumný význam pre potreby naplnenia účelu trestu.

Pri určovaní druhu a výmery trestu krajský súd nezistil u obžalovaného ani jednu poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 Tr. zák. a na druhej strane zistil u obžalovaného jednu príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zák., a to že bol už za trestný čin odsúdený.

Z hľadiska hodnotenia osoby obžalovaného krajský súd zistil, že obžalovaný bol doteraz 18-krát súdne trestaný, prevažne pre majetkovú trestnú činnosť, a to i nepodmienečným trestom odňatia slobody. Naposledy bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín zo dňa 24.11.2015, sp.zn.2T/150/2015, právoplatným toho istého dňa, pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pričom trest vykonal dňa 15.05.2017. Z výpisu z Ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky vyplýva, že obžalovaný bol doteraz dvakrát postihnutý v priestupkovom konaní, pričom v oboch prípadoch išlo o priestupky proti majetku.

Krajský súd obžalovanému uložil podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. m/ Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 22 mesiacov nepodmienečne. Takto uložený trest podľa záverov krajského súdu zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre ukladanie trestov v zmysle § 34 ods. 1, ods. 3 a ods. 4 Tr. zák. a zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaného trestného činu, zistené poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, ako aj pomery obžalovaného a možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou. Súd pri zohľadňovaní druhu a výmery trestu vzal do úvahy i skutočnosť, že u obžalovaného ide o tzv. špeciálneho recidivistu, ktorý bol doteraz 18-krát súdne trestaný prevažne pre majetkovú trestnú činnosť, pričom ani doteraz uložené nepodmienečné tresty odňatia slobody nemali na obžalovaného dostatočný prevýchovný vplyv, keďže i naďalej po ich výkone sa na slobode dopúšťa majetkovej trestnej činnosti.

Krajský súd obžalovaného v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradil na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním predmetného trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Zároveň krajský súd podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodeného R. O. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces, nakoľko poškodený si riadne dodatočne nevyčíslil škodu, ktorá mu mala byť spôsobená odcudzením vecí z predmetnej stavby, hoci si uplatnil včas nárok na náhradu škody. Krajský súd rovnako ako okresný súd poukazuje na skutočnosť, že všetky veci, ktoré obžalovaný odcudzil boli neskôr príslušníkmi Policajného zboru zaistené a tieto boli poškodenému aj vrátené. Poškodený vo svojej výpovedi uviedol, že mu mali byť odcudzené i ďalšie veci, ktoré neboli uvedené v obžalobe (píla a uťahovačka), táto skutočnosť však z vykonaného dokazovania nevyplývala, preto i krajský súd poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody odkázal na civilné sporové konanie.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a keďže mu v tom nebránilo ustanovenie § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol vo veci rozsudkom spôsobom ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.